

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Az égeres oltalmában**

1. Az égeres oltalmában

Mirella

A szekér zökkenve érte el a túlsó part füves emelkedőjét. A hűvös víz még lágyan csöpögött a kerekek küllőiről, amint az égerfák sűrű árnyéka elnyelte őket a köves meder mentén. Mirella elengedte a szoknyája szegélyét, s egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében simította el a ruháját. A patak egyenletes csobogása és az erdei vadak neszezése végre megnyugtató csendet árasztott.

Csendes léptekkel odalépett a szekér hátsó részéhez, s lágyan bekopogott a dupla padlózat rejtett rekeszébe.

– Minden rendben odaát, kisvitéz? – kérdezte halk, gyengéd hangon.

A deszkák alól tompa, ám megkönnyebbült igen válaszolt. A megszeppent fiú épségben vészelt át a hirtelen menekülést és a rázós átkelést.

Borda szótlanul kémlelte a lombok közt átszűrődő fényt, miközben megnyugtatóan végigsimította a fáradt állatok nyakát. Bár Garai gőgös kopói mérföldekre jártak a hamis nyomokat követve, a környék még tartogathatott meglepetéseket. Mirella mosolyogva húzott elő a batyujából egy kis szárított gyümölcsöt és egy kulacs tiszta vizet, majd odaadta Bordanak.

– Mire a tisztartó úrfiak rájönnek, hogy csak a kormos levegőt kergetik, mi már a vásáros nép közé vegyülünk – jegyezte meg pikírt éllel a hangjában. – Ott aztán hiába keresnének rajtunk kénköves nyomokat.

Borda bólintott, s fellépett a bakra. A szekér lassan megindult a rejtett erdei csapáson, hogy a lombok oltalmi alatt megtegye az utolsó mérföldeket a biztonság felé.